

Cum să obții puterea

Aveam obiceiul să ascult la celălalt telefon convorbirile celorlalți și știam cum s-o fac fără să se audă nici un clic. Înainte să plec de acasă, mama nu a avut niciodată, dar absolut niciodată, parte de o conversație fără știrea mea. Trasul cu urechea devenise un adevărat hobby. Îmi plăcea mai mult să fac asta decât să bat mingea de fotbal de peretele lateral al garajului ca să văd cât de multă tencuială puteam să dau jos. Îmi plăcea mai mult și decât să cojesc cu tesla scoarța stejarilor din fața casei.

Era de ajuns să acopăr cu degetul mare receptorul și apoi puteam respira normal, fără riscul de a fi auzită. Metoda funcționa și în timpul iernii, chiar și când aveam sinuzită.

— Nu despre asta e vorba. Nu înțelegi, spuse mama.

— Nu ar fi trebuit să-i ceri mașina. Ar fi trebuit s-o iei pur și simplu.

— Ultima dată când am luat-o am făcut-o praf. Sau ai uitat?

— Serios?

— Aproape că am distrus o roată.

— E și mașina ta.

— Ascultă-mă, încerc să-ți explic despre ce e vorba de fapt.

— E vorba că-l iubești.

— Da, zise mama. Așa e, îl ador.

Conversațiile celorlalți aveau un efect mai liniștitor asupra mea decât deșiratul puloverelor tricotate și erau mai interesante decât teancul de scrisori vechi din dulapul tatălui meu. Pe vremea când aveam nouă ani, apoi zece, unsprezece și doisprezece, stăteam pe întuneric cu receptorul la ureche în cămăruța de lângă holul de la intrare unde era telefonul. Așa am aflat totul despre fonduri mutuale și despre plata ipotecilor, despre cum se rup prietenii și despre problemele cel mai des întâlnite într-o căsnicie. Am știut că mama avea de gând să mă trimită la internat cu mult înainte să fi deschis cineva subiectul.

— Nu poate merge la școală aici în Fresno, îi zise mama mătușii Petra.

Mătușa Petra era supraponderală, avea o sută de kilograme și preda la clasa a doua în orașul Compton. Fiecare colțor al apartamentului ei din Venice Beach era ticsit cu reviste *Reader's Digest* și *Life*. Mătușa Petra avea obiceiul să vorbească și să mestece în același timp.

— Dar ce ai împotriva școlii din Fresno? întrebă ea.

— Nu mă provoca. Crede-mă, dacă încep să-ți înșir câte lucruri nu sunt în regulă cu școala asta, n-o să mai termin niciodată, zise mama.

— Dă-mi un singur motiv pentru care n-ar trebui să mergă aici la școală.

— Orașelul ăsta îngrozitor e plin de oameni îngrozitori, șopti mama de parcă eu aș fi fost chiar în fața ușii ei și nu la parter, ascultând pe furiș ce vorbea la telefon.

În vara când aveam unsprezece ani, mama s-a certat la cuțite cu cea mai bună prietenă a ei din facultate. După aceea a urât și mai tare orașelul în care locuiam, așa că într-un weekend

am plecat amândouă cu mașina la San Francisco ca să ne cumpărăm paradiese de toamnă și să luăm prânzul și cina în restaurante de hotel cu tavanul înalt, cum îi plăcea foarte tare mamei.

— De ce te-ai certat cu Alice? am întrebat-o.

Prinsesem conversația aceea de pe la mijloc și nu reușisem să-mi dau seama de ce se certaseră.

— O să-ți zic când o să fii mai mare, spuse ea.

— Cât de mare?

— Când o să ai cincisprezece ani.

— Mai am mult de așteptat până atunci. Vreau să știu acum.

— Nu îți spun acum.

— Dar n-o să-mi amintesc să te întreb când o să am cincisprezece ani.

— Tu nu uiți niciodată nimic, zise ea.

Am trecut cu mașina pe lângă morile de vânt de la poalele dealurilor în drumul spre Berkeley.

— Ia uite, spuse mama. Ce escrocherie. Le-ai văzut tu vreodată învârtindu-se?

În prima zi petrecută la San Francisco a plouat. Era o după-amiază de vară, umedă, am parcat în fața hotelului și am mers pe jos, pe sub copertinele din Union Square. Mama era foarte zveltă pe vremea aceea și bărbații întorceau mereu capul după ea. Eu eram înaltă pentru vârsta mea și îmi imaginam că toți cei care ne vedeau mergând împreună ar fi putut crede că eram surori sau prietene la cataramă după cum ne apropiam capetele și șușoteam între noi.

— Zi-mi de ce v-ați certat, i-am șoptit la ureche ocolind în același timp militanții pentru drepturile animalelor din fața magazinului Gump.

— Nu mai e așa mult până o să împlinești cincisprezece ani, a spus ea. Dacă așteptăm, o să avem despre ce să discutăm mai încolo.

— Puțin îmi pasă de „mai încolo”, i-am răspuns eu.

A început să plouă cu găleata și am luat-o la fugă chicotind și alergând de la o copertină la alta. Eram încălțată cu niște balerini noi pe care insistam să-i port absolut tot timpul și care s-au făcut praf din cauza ploii. Orașul căpătase nuanțe tremurate de gri. Ne-am scuturat de apa ce ni se scurgea până în vârful degetelor. Ploaia trecuse imediat prin hainele subțiri de vară și ne pătrunsese până la piele. Ne-am oprit până la urmă la o cafenea dintr-un magazin universal. Eram ude learcă și înghețate, dar eram convinse că fusese o experiență foarte distractivă. Atunci am băut pentru prima dată un cappuccino.

— Auzi, spuse mama dându-și jos haina, ce-ai zice dacă ai pleca de-acasă?

— Unde? am întrebat, deși știam exact unde.

— La școală. În Massachusetts, dacă vrei. Sau în Elveția, dacă nu ți se pare prea departe.

— Când?

— Oricând vrei. Anul viitor.

La unsprezece ani îmi era foarte greu să disting visele de realitate. Nu înțelegeam de ce alții nu își mai aminteau ce discutaserăm cu ei cu o zi înainte, sau de ce în mintea mea curtea din spatele casei era azi o pistă de aterizare pentru avioane de război și mâine o livadă de smochini. Odată mi-am rupt încheietura sărind de pe marginea șemineului. Câteodată puteam zbura, altădată nu. Visam îndelung, cu ochii deschiși, la ce era dincolo de fermele și plictiseala din centrul Californiei și nu o dată mi-am făcut geamantanul ca să plec în lume, așa cum au plecat de acasă cei trei purceluși din povestea pentru copii.

— Chiar mi-ar plăcea să mă duc, i-am spus mamei.

— Serios? păru surprinsă și ușurată.

— Chiar mi-ar plăcea.

— Și mie mi-ar plăcea să mergi, șopti ea entuziasmată. Mi-o doresc din tot sufletul. Ai atât de multe de oferit și orașelul ăsta e o fundătură.

— Am totuși aproape doisprezece ani, i-am răspuns imediat în șoaptă.

— Da, spuse ea. Cred că ești pregătită. Dar tatălui tău nu o să-i convină deloc chestia asta. Mama zâmbi.

Am plecat de la cafenea. Nu mai ploua și am început să ne plimbăm. Îmi ținea mâna în buzunarul ei. Părul brunet i se încrețise din cauza ploii și bărbații întorceau capul ca să o vadă mai bine.

În toamnă am aplicat la o singură școală cu internat.

— Dacă nu intri la cea mai bună, nu o să vrei să mai pleci, nu-i așa? spunea mama.

De fapt, mama era cea care nu voia să mai plec dacă nu intram la cea mai bună. Nu era dispusă să accepte decât ce era cel mai bun și nimic mai prejos.

Pe vremea aceea, la școala Claver erau 3,4 elevi la cadru universitar. Mama citise diverse cărți despre școli pregătitoare, cărți cu titluri precum *Victime ale privilegiilor* sau *Cum să obții puterea* și hotărâse că această școală era cea mai bună din țară. În broșură erau poze cu fete cu părul mătăsos care stăteau în clase cu lambriuri din lemn de mahon. Tineri relaxați îmbrăcați cu jachete albastre care ieșeau dintr-o capelă în stilul Renașterii Gotice. Imagini cu elevi care stăteau primăvara la poalele copacilor și citeau. Fotografii cu oameni atrăgători și concentrați care făceau schi fond. Acolo puteai să practici jocuri de teren neobișnuite, cum ar fi squash sau

*fives*¹, sau să faci canotaj pe râu prin pădure. În aula mare a școlii se puneau în scenă piese de Oscar Wilde. În broșură apărea și o listă cu cei mai importanți absolvenți ai școlii Claver, printre care doi președinți și zeci de alte personalități istorice și politice.

— Dar dacă vreau să mă fac cântăreață de muzică rock? am întrebat-o pe mama.

— Poți să te faci orice vrei, mă asigură ea. Dar mai întâi trebuie să pleci din orașul ăsta.

Pe parcursul următoarelor luni, tata a ignorat complet etapele înscrierii, examenele și numeroasele interviuri la care m-am dus în oraș și în afara acestuia. Nu i-a trecut nici o clipă prin minte că o să fiu acceptată. Am avut scrisori de recomandare de la antrenorul de fotbal și de la profesoara de desen, iar după ce am obținut un punctaj foarte mic la probele standard am luat o recomandare și de la doctorul psihiatru din Berkeley, care mi-a făcut un test de inteligență. Mama a trimis o cutie cu articole decupate din ziare care atestau cât de bine mă descurcam la sport și la festivaluri de muzică și teatru, cu desene de când îi pictasem pe frații mei la micul dejun, cu niște piese dramatice scrise de mine care fuseseră puse în scenă la teatrul de copii din oraș. Nu m-am prea gândit la ce avea să se întâmple dacă mă acceptau. De când luasem note proaste la examene încetasem să îmi mai imaginez cum ar putea fi la internat. Nu am trecut printr-o perioadă tensionată până a venit răspunsul, pentru că adevărul era că nu mă așteptam să fiu acceptată.

¹ Joc asemănător cu handbalul, inventat de englezi, care stă la originea *racquetball*-ului și *squash*-ului, numit astfel de la numărul degetelor; se joacă lovind o minge dură cu palma în loc de rachetă, la sfârșitul jocului concurenții având răni serioase și palmele umflate. În timp, au apărut două feluri de *fives*: cu o minge mai dură și o mănășă relativ tare (*Rugby Fives*), apoi cu o minge mai moale și mănăși mai subțiri (*Eton Fives*) (n. tr.).

Mi-am petrecut după-amiezile ascultând în tăcere convorbiri telefonice sau încercând să mișc țiglele roșii mexicane de pe acoperiș, aruncând cu mingea de tenis în ele.

Frații mei au simțit că se petrecea ceva. În weekendul în care mama m-a dus la Boston pentru interviuri, Richard, care făcea des crize de nervi, dar fără să fie distructiv până atunci, mi-a făcut bucăți toate piesele de mobilă din casa de păpuși. Ethan, fratele mai mic, care avea șase ani și era extrem de vesel de obicei, a început să plângă tot timpul, iar în weekendul în care am dat examenele de intrare la liceu a băut o sticlă întreagă de sirop pentru răceală.

— De ce ai băut siropul? îl întrebă tata cu blândețe, când Ethan își reveni după spălăturile stomacale.

Eu și frații mei am știut încă de mici toate numele medicamentelor puternice care în mod normal se cumpărau numai cu rețetă.

— Te ajută să dormi, spuse Ethan.

— Ethan, nu poți să dormi?

— Sunt îngrijorat.

— De ce? întrebă tata.

— Kath se poartă ciudat.

— Ai dreptate, spuse tata. Kath se poartă ciudat.

— Kath o să plece.

Toți au fost surprinși când am fost acceptată la Claver în primăvară, iar tata a fost complet nemulțumit.

— Ești prea tânără ca să pleci, zise el, e prea departe.

Sau:

— Școlile din California sunt la fel de bune.

Și:

— O să-ți fie dor de casă și o să fii deprimată și nu o să-i înțelegi deloc pe oamenii ăia.

De fiecare dată când îmi spunea că nu pot pleca, avea câte un motiv nou.

— Sunt banii lui, obișnuia să spună mama pe un ton calm, dar totuși arțagos. Ești chiar rău, îi zise tatei. Nu vezi și tu câte iluzii ne-am făcut?

— Nu și-a făcut nimeni iluzii, spuse el.

— Eu mi-am făcut, zise mama.

— Atunci te trimit pe *tine* la școală în Boston, spuse tata.

— Mai bine te-aș trimite eu pe *tine*! strigă ea.

— Uite, am zis, înțeleg dacă nu vrei să plec pentru că nu crezi că e spre binele meu. Dar dacă nu vrei să plec pentru că nu crezi că e spre binele *tău*, să știi că asta nu e deloc corect.

Tata ridică din sprâncene.

— Știi ceva, zise el, te joci cu focul.

Asta era una dintre expresiile lui preferate. Îi mai plăcea să spună și: „Ai două șanse să obții asta: una foarte mică și absolut nici una.”

Când aveam doisprezece ani, am mers din nou cu mama în Massachusetts, toamna, la începutul anului școlar. În avion mi-a spus de o mulțime de ori să stau dreaptă. La hotelul unde stăteam în Boston a avut loc un incendiu. Când a fost clar că nu era un exercițiu de evacuare, ci un incendiu în toată regula, m-am ghemuit pe hol alături de ceilalți locatari. Așteptam cu toții semnalul care însemna că puteam coborî pe scări, fiind convinși că eram ca și morți. Am strigat furioasă la mama:

— Știam eu! Știam eu că n-o să scap cu bine din Fresno!

Mama mi-a apăsat mâna peste gură. Nu mi-am dat seama dacă îi era rușine că țipasem la ea de față cu toată lumea sau pentru că dezvăluisem de unde veneam.

Focul a fost ținut sub control la etajul paisprezece și toți oaspeții s-au întors în camerele lor îmbrăcați în halate și papuci de hotel, obosiți, dar în același timp entuziasmați și cu chef de vorbă. Îmi era un pic rușine că țipasem la ea pe hol,

dar una peste alta eram ușurată că încă mai puteam scăpa cu bine din Fresno.

Pe mama a șocat-o ce a văzut la școală, dar pentru mine s-a dovedit a fi tot ce îmi imaginasem citind *De veghe în lanul de secară* și *Pace pentru fiecare*: căminul era tern și foarte asemănător cu un spital, din cauza șirurilor de separeuri identice cu paturi. Nu aveam loc să îmi agăț toate afișele de la Muzeul de Artă Modernă pe care le cumpărasem cu mama din San Francisco. Iar în dulapul din furnir abia mi-au încăput hainele noi pe care le cumpăraserăm de la South Coast Plaza și numeroasele haine de iarnă, de care mama era absolut convinsă că o să am nevoie în est. Claver era o fostă școală de băieți care începuse să accepte fete doar în ultimii douăzeci de ani. Oficial vorbind, nu a existat niciodată un teren de fotbal pentru echipa de fete. Jucam pe un teren improvizat între sala de mese și clădirea școlii, în timp ce băieții jucau în altă parte, pe terenurile lor, unde aveau și panou de ținut scorul și propriul îngrijitor de teren. Erau unii profesori de latină care încă mai credeau că fetele sunt o năpastă. Fetele puteau să scape de disecția unui porc, însă băieții erau obligați să participe: o făceau încă din 1886.

În ziua când m-a ajutat să mă cazez, mama nu a dat nici un semn de ezitare sau de regret. S-a purtat ca și cum era de așteptat să își trimită fiica dintr-un orașel din California la o școală foarte veche de pregătire din New England, de parcă cel puțin patru generații din familia noastră făcuseră același lucru la rândul lor, exact ca și celelalte familii din cămin. Bineînțeles, mie mi se părea totul cât se poate de firesc. Eu încă mai săream de pe canapele crezând că o să zbor.

La ultimul prânz cu familiile la școală, directorul s-a ridicat în picioare și a zis:

— Dragi părinți, luați-vă adio de la copiii dumneavoastră.

Atunci mama s-a întors spre mine și mi-a zis:

— Să mă suni dacă vrei să vii înapoi acasă. Să vii înapoi pur și simplu.

— Nu vreau să vin înapoi acasă.

Ceilalți părinți au început să iasă din sala de mese. Toate portretele celor care fuseseră directori în ultimii o sută de ani păreau să se uite urât la părinți îndemnându-i să plece. Mama mă strânse lung în brațe de rămas-bun.

— Nu vreau să te simți niciodată prizonieră. Nicăieri.

— N-o să mă simt.

Și-a deschis poșeta și mi-a dat un plic în care erau zece bancnote de o sută de dolari.

— Ca să ai bani de taxi până la Boston și de bilet spre casă, spuse ea.

Plicul greu și plin cu bani mi-a dat o senzație plăcută. La urma urmei, aveam doar doisprezece ani. Nu mai ținusem niciodată atât de mulți bani în mână. Voiam să o văd plecând.

Mi-a aruncat o privire critică destul de blândă care mi-a dat de înțeles că stăteam cocoșată.

— Banii ăștia sunt doar în caz de urgență, spuse ea și mă sărută pe frunte. Să nu uiți să pui șervetul în poală când mănânci, draga mea.

Se întoarse și coborî treptele sălii de mese alături de ceilalți părinți. Fusta i se umflă în urmă asemeni unui cerc roșu. Nu se uită înapoi și nu îmi făcu semn cu mâna.

2

Ce s-a întâmplat de fapt în anii '80

— Tu chiar n-ai de gând să-l săruți pe Westy Adams?

Aveam treisprezece ani și Page Burns avea șani: șani mari, ca în reviste. Șanii lui Page erau ca ai lui Cindy Crawford: șani de fotomodel, șani după care se pune semnul exclamării. Șanii lui Page Burns erau așa frumoși, încât toate credeam că trebuia să facem foamea ca să ajungem să avem și noi la fel.

— Tu n-ai sărutat niciodată un băiat? mă întrebă Page.

— Nu știu.

— Ei na, spuse ea.

Își făcuse unghiile cu o nuanță de roz turbat. După ce se dădea stingerea, Page stătea în fotoliul moale de la capătul coridorului dintre separeuri și își dădea unghiile cu oja în nuanțe sofisticate și țipătoare, în timp ce noi îi sorbeam din ochi fiecare mișcare. Mama i-a descris tatei căminul drept „o realitate dinckensiană destul de neplăcută”. Mirosurile, sforăitul și coșmarurile nu erau lucruri pe care le puteai ține doar pentru tine. Eram douăsprezece fete în clasa a opta și toate împărțeam ce vorbeam la telefon, crizele de plâns și durerile de burtă. Page nu a plâns și nu a avut dureri de burtă niciodată. Iar dacă a luat cumva vreo notă proastă, în mod sigur nu a spus nimic despre asta când a vorbit cu ai ei la telefon. Știa cum să cumpere whisky din Boston și cum să

facă fetele timide să iasă din separeurile lor atunci când voia să fie în centrul atenției. Toate eram înnebunite după mirosul unghiilor ei proaspăt date cu oă.

Westy Adams stătea la etajul de deasupra noastră cu ceilalți băieți. Avea părul roșu ca focul și ochi albaștri bulbucăți. Cu patru luni în urmă mă întrebase: „Kate, ai vrea să ieșim împreună?” și eu răspusesem: „Păi, da, OK”, pentru că mi-era dor de casă. Încă nu mă ținuse de mână. Începusem să cred că Westy Adams era homosexual. Nu m-ar fi deranjat câtuși de puțin să fi fost adevărat, pentru că nu aveam nici cea mai mică dorință să-l sărut. Cel pe care voiam să-l sărut era Dexter Lennox, monitorul căminului lui Westy.

— Nu poți trece prin viață fără să te săruți cu băieți, îmi zise Page.

— O să mă sărut cu băieți, i-am răspuns.

Page îmi spuse să o las moartă. Nu ridică privirea când spuse asta și continuă să-și aplice straturi groase de oă pe unghii.

— Kate, doar nu-ți imaginezi că o să te învăț eu cum să săruți. Am și așa destule pe cap cu tot ce trebuie să fac pentru căminul ăsta.

Într-o seară, Westy Adams mă duse în aripa de științe ale naturii și îmi zise:

— Cred că ar trebui să te sărut.

L-am întrebat de ce.

— Pentru că, dacă nu o fac, toți o să mă bată mă, spuse el.

— Bine, am răspuns.

Se aplecă spre mine, își puse bărbia lângă a mea și apoi îmi vârî limba în gură. O mișcă un pic și apoi și-o trase înapoi. Am zâmbit. În jur mirosea a formol de la porcii pe care îi disecaseră cei din clasa a zecea și se auzea zumzăitul strident

al frigiderelor din laborator. Eram în holul din aripa de științe ale naturii și tot ce vedeam din Westy era conturul întunecat al profilului său. M-am gândit atunci că dacă va încerca vreodată să mă mai sărute, aveam să îi mușc limba și să o mestec între măsele cât încă mai mișca. Aveam să o mestec până când se făcea ca un sos și nu mai putea fi cusută la loc.

— Cum a fost? întrebă el.

— Bine, i-am zis.

Aveam senzația că nu mai văzusem în viața mea ceva mai urât decât ochii lui ca de insectă. Voiam să i-i scot și să-i las așa bulbucăți și surprinși cum erau în frigiderul din laborator.

În noaptea aceea, Page stătea în separeul ei și despărțea două siruri mici de cocaină cu o agrafă de păr.

— Kate, zi repede cum a fost. Ți-a plăcut? strigă ea din partea cealaltă a coridorului.

— Are gura ca o pară răscoptă, am zis.

— Cum adică?

— Adică învechită și zemoasă. Ca o pară răscoptă.

— Vai, groaznic, spuse ea.

— Cred că sunt îndrăgostită de monitorul lui.

Page își ținea punguțele cu cocaină stivuite sub chiloți. Își aranja atât de ordonat drogurile și șosetele încât își dădea seama dacă lipsea ceva doar după pipăit.

— Acum o să trebuiască să faci sex.

Mi s-a părut că se cam pripea.

— O s-o rup cu Westy Adams, i-am zis.

— Mai ai o grămadă de învățat.

— Eu a doua oară nu-l mai sărut.

— Ești groaznic de plictisitoare, Kate.

Page trânti sertarul de la comodă și trase brusc perdeaua în jurul separeului ei.

* * *

— Adams nu e circumcis, îmi zise unul dintre băieții de la același etaj cu Westy.

M-am simțit foarte stânjenită când am aflat asta. Un alt băiat îmi spuse:

— Pun pariu că Westy are sfârcurile mai mari ca ale tale.

— Nu am nimic împotriva, i-am răspuns.

— Westy e pe invers, spuse băiatul.

Bănuiam că toți băieții de la etajul acela erau pe invers. De fapt eram aproape sigură că se pipăiau între ei noaptea, inclusiv Westy care poate chiar îi săruta pe ceilalți băieți cu gura lui răscoaptă.

Am început să îmi imaginez ce făceau băieții la etaj după ce se dădea stingerea. De obicei îmi imaginam că Dexter era în mijlocul acțiunii. De cele mai multe ori, îmi închipuiam că se tăiau sau încercau să se sugrume unii pe alții. Noaptea îi auzeam pe băieți tropăind și strigând pe sus. La etajul nostru nu se tropăia și nu se țipa, dar aveau loc o grămadă de certuri marcate de tăceri îndelungate. Aveam discuții serioase între noi când una citea jurnalul alteia și aveam depresii când se destrăma prietenia dintre două fete, ceea ce se întâmpla cam o dată la două zile.

În iarna aceea, cu cât m-am gândit mai mult la ce făceau băieții la etaj, cu atât am devenit mai sigură că nu îmi plăcea deloc de Westy Adams, așa copilăros și lipsit de experiență cum era.

— Ești o târfă, îmi zise Page.

— Mie nu mi se pare, i-am răspuns când stăteam în capelă și vorbeam în șoaptă, acoperite de imnuri. Pur și simplu vreau să-i sărut pe toți ceilalți în afară de el.

— Kate, e chiar scârbos ce spui.

— Îmi vine să vomit când mă gândesc la Westy Adams.

— Ești așa o târfă.

— Poate tu ești, Page, i-am zis.

Se întoarse spre mine și ridică tacticos o sprânceană.

— Ai grijă cum vorbești cu mine.

Mai târziu mi-am ținut sprâncenele între degete și am exersat cum să le ridic pe rând în fața oglinzii.

Într-o după-amiază, Westy m-a așteptat în fața sălii de sport după antrenamentul de squash. M-a prins în timp ce fugeam de la terenurile de squash la clădirea separată unde erau dușurile. Eram transpirată, muream de frig și mi se înfundase nasul. Mi-era teamă să nu fac pneumonie și eram furioasă că aveam să mă îmbolnăvesc tocmai din vina lui Westy.

— Salut, Kate, spuse el prinzându-mă de braț când treceam în fugă pe lângă el.

— Bună, Westy.

— Nu te-am mai văzut de mult.

— Mda.

Am început să fug pe loc.

— Oare de ce?

M-am gândit câteva clipe, apoi m-am șters la nas cu manșeta bluzei de trening.

— Mi se face rău când te văd, i-am spus.

— A!

— Mă rog, dacă ții neapărat să știi.

— Adică, în sensul că ai răcit din cauza mea sau că te fac să vomigi?

M-am oprit din alergat. Am ridicat din umeri.

— Și, și. Westy nu spuse nimic. Nu pot să mai stau afară îmbrăcată așa.

— Îți vine bine fusta asta.

Își vârî mâinile în buzunar și mă privi neliniștit cu ochii lui mari.

— Westy, chiar începi să mă calci pe nervi.

— Îmi pare rău.

A început să-mi curgă nasul în ultimul hal și, deși m-am șters cu ambele mânci, tot mi se prelingea apă din nas peste buza de sus.

— Cred c-ar fi mai bine să nu ne mai vedem, i-am zis.

Am strâns din dinți, așteptându-mă să cadă din picioare la auzul acestei vești venite din senin.

— Dar nu ne vedem decât la orele de latină.

— Bine, atunci să nu mai ieșim împreună.

Ridică din umeri.

— Dar nu ieșim împreună.

— Cred că ar fi o pierdere de timp să ne mai vedem, sau să ne sărutăm.

A reflectat la ce am spus.

— Bine, atunci, zise el.

Am bățut cu piciorul în pământ și mi-am dat ochii peste cap, luându-mi un aer superior.

— Doamne, cât poți fi de plictisitor. Ești atât de plictisitor. N-am timp pentru chestii de-astea.

M-am îndepărtat de el ștergându-mă la nas cu partea de jos a bluzei de trening. El a rămas acolo o vreme uitându-se după mine.

În seara aceea la cină i-am zis lui Page:

— Azi i-am frânt inima lui Westy.

— Mă îndoiesc, spuse ea.

— A plâns, i-am zis eu.

— Poate că plângea din alt motiv.

Când eram în sala de mese, Page nu era atentă la ce îi spuneam, se uita în jur după băieți și le făcea cu ochiul. Lui Page îi plăceau băieții din anii mai mari și băieților din anii mai mari le plăcea de ea. Page era din Carolina de Nord și știa exact ce cuvinte să folosească, cuvinte ca „frumoșilor” și

„scumpete”, și știa când să fie drăguță și când să fie rea. La prânz și la cină, Page se așeza la o masă goală din sală și aștepta să venim noi la ea. Și așa făceam de fiecare dată.

— E un maniac pasiv-agresiv, i-am spus.

— Las-o moartă, Kate, zise ea.

Prietena noastră Clarissa stătea la aceeași masă. Clarissa era mai micuță decât noi și era cam timidă. Vorbea amuzant, cu accent englezesc, și era mult mai bună decât noi la matematică.

— Nu-ți mai spun nimic de-acum înainte, i-am zis lui Page.

— Oricum aflu tot, spuse ea.

Când m-am trezit dimineața următoare, aveam falca umflată și nu mai auzeam deloc cu urechea stângă. Nu îmi mai curgea nasul, dar îmi simțeam capul înfundat ca un butoi. Celelalte fete plecaseră deja la ore. Când alte fete erau supărate sau speriate și nu puteau evita anumite chestii, cum ar fi băieții, sau cele mai bune prietene, sau perfecționarea serviciului la squash, plângeau până nu mai puteau în separeurile lor, mâncau trei pachete de biscuiți din graham, sau îi puneau pe tații lor să le prescrie rețete de Ritalin¹. Altele rezolvau problema discutând, făceau plimbări interminabile și spuneau o rugăciune extrem de lungă în capelă. Sistemul meu imunitar era complet la pământ. Mi-am pus cizmele de zăpadă și m-am dus direct la infirmerie.

— Am mononucleoză, i-am zis infirmierei.

— De unde știi?

Infirmiera era scundă și grasă, îmbujorată și cu o expresie binevoitoare. Avea părul oxigenat și de unde stăteam, de partea cealaltă a biroului de înregistrări, am văzut că avea vârfurile despicate.

¹ Ritalin (Metilfenidat) este un medicament prescris copiilor care suferă de hiperactivitate cu deficit de atenție (n. tr.).

— Pur și simplu știu. M-am sărutat cu băieți, am gâtul inflammat și sunt epuizată fizic.

— Ai putea avea guturai.

— Dar mi se umflă falca.

Infirmiera îmi dădu bomboane de tuse și mă puse să mă întind în pat.

— Suferi din dragoste, spuse ea. O să te simți mai bine după un somn bun.

— Ba nu, am asigurat-o eu, cu toate că mi-era prea rău ca să mai am putere să protestez, nu, am mononucleoză.

Infirmiera îmi recoltă o fiolă de sânge și, pentru orice eventualitate, mă frecă în gât cu un bețișor cu vată.

Când am încercat să adorm, toate obiectele din cameră au început să se mărească, apoi să se micșoreze, să se mărească și apoi să se micșoreze din nou.

Când m-am trezit în după-amiaza aceea, am văzut-o pe Page stând lângă mine pe pat și fumând.

— Ai capul cât un pepene, îmi spuse ea când am deschis ochii. Arăți groaznic. Sper că nu mai vine nimeni să te vadă.

Am încercat să-i spun să stingă țigara, dar când am deschis gura am simțit o durere sfâșietoare în urechi și în gât.

— N-o sting. Infirmeria e singurul loc din campus unde nu te pedepsesc pentru fumat. Îmi întinse țigara ca să trag și eu un fum. Am clătinat din cap. Ironia sortii, spuse ea. Stinse țigara pe rama de metal a patului. Ce ai? mă întrebă ea.

Am ridicat din umeri. Nu mai aveam destulă putere ca să spun mononucleoză.

— Nu ai mononucleoză, zise ea. Nimeni din școală nu are mononucleoză și n-ai mai ieșit din campus de nu știu când, așa că sunt slabe șanse să ai așa ceva. Clătină din cap și își vârî mâna în buzunar. Ești atât de previzibilă. Scoase o sticlută cu oă din buzunarul hainei. Dă mâna, îmi spuse. Hai să-ți fac unghiile.

Îmi luă degetul mare. Nu simțeam mirosul ojei.

— Ai avut dreptate cu Westy, zise Page. Chiar i-ai frânt inimioara pricăjitului ăluia.

Adevărul e că m-am mirat să aud asta.

— Toți băieții cred că ești o scorpie, nu alta.

Și asta m-a surprins.

— De ce te miri? Băieții n-au nici un pic de imaginație.

Mi-am pipăit fața cu mâna liberă. Falca mi se umflase și devenise una cu gâtul.

Page zise:

— Acum ai o reputație minunată, nu glumă.

— De târfă, am reușit eu să bolborosesc.

— Ai vrea tu. Se uita atent la mâna mea în timp ce îmi făcea unghiile, concentrându-se la maxim, ca și când ar fi fost mâna ei. Nu, acum ești inabordabilă. Ești pretențioasă. Toți amărății ăia lipsiți de imaginație de la etaj își doresc în taină să-ți intre ție în grații. Slavă Domnului că mă ai pe mine. Ai nevoie disperată să fii sfătuită.

Îmi luă cealaltă mână. Mi-am ridicat-o în fața ochilor pe cea pe care o terminase. Îmi făcuse unghiile cu o nuanță stridentă de portocaliu.

— Deci, zise ea. Trebuie să-ți faci ceva la față, pentru că în intervalul ăsta foarte scurt ai ocazia să flirtezi și să cucerești băieți adevărați. Nu vreau s-o dai în bară cu chestia asta.

Am fost surprinsă să o aud pe Page folosind cuvântul „a cuceri”. Din câte știam eu, Page era prea vicleană ca să folosească un verb atât de puternic.

Page a venit să mă viziteze și în după-amiaza următoare.

— Azi arăți mai bine, Kate.

— Mi-au dat antibiotice.

— Parcă n-ai voie să iei antibiotice când ai mononucleoză.

— N-am mononucleoză.

Își vârî mâna în buzunarul de la piept.

— Ce dezamăgire.

— Am o infecție la gât, am zis. Dacă te uiți, poți să vezi cât e de roșu. Am deschis gura larg ca să vadă. Nu s-a uitat.

— Uite. Scoase o foarfecă. Vreau să-ți fac breton.

Doi ani de zile așteptasem să-mi crească bretonul pe care îl avusesem când eram mai mică și acum ajunsese în sfârșit la aceeași lungime cu restul părului.

— Serios?

— Îți promit că o să arăți mai bine.

— Sigur?

Mi-a pieptănat părul peste frunte și am văzut șuvițele căzând pe așternutul apretat de la infirmerie. Mi-am ținut respirația. Speram ca bretonul să îmi crească măcar un pic până aveam să mă întâlnesc din nou cu mama.

Dexter Lennox avea genul de față care te făcea să vrei să o reperi cu superglue. Chipul lui părea să fi fost construit din bucăți din busturi diferite. Parcă și l-ar fi luat de la un magazin de mâna a doua: avea nasul uriaș, ochii de forme diferite și gura prea mică în comparație cu maxilarul. Mi se părea irezistibil de neatrăgător.

Cele patru zile pe care le-am petrecut la infirmerie au fost destul pentru ca întoarcerea mea la școală să fie un eveniment de ultimă oră.

— Dexter?

Nu voiam să ratez acel interval prețios de timp, așa că l-am prins singur în camera de zi de la etajul băieților. Era complet absorbit de niște formulare de înscriere la facultate. Știam că miercuri seara era de serviciu în camera de zi a băieților. Drept urmare, mă dădusem cu rimel, îmi pieptănasem

bretonul într-o linie perfect dreaptă și mă încălțasem cu niște pantofi roșii.

— Bună, Kate.

— Îți plac pantofii mei? am spus pe o voce joasă ca a lui Lauren Bacall, cu care mă alesesem de pe urma infecției la gât și care mie mi se părea nespus de sexy.

— Am auzit că ai fost bolnavă.

— A, păi, de fapt, n-am fost chiar bolnavă. Doar că aveam și eu nevoie de puțină odihnă.

Singura dată când mama a luat-o razna și a trebuit să se ducă la spital, tata ne-a zis că mama avea nevoie doar de puțină odihnă. Expresia nu mi s-a părut cunoscută decât după ce am folosit-o și eu. Mi-am dus mâna la breton, având grijă să nu deranjez linia perfect dreaptă.

— Cum de ai vocea așa... ciudată?

— Nu-i ciudată.

— Ba da, e foarte hârșăită.

— Nu am o voce ciudată. Așa e vocea mea.

Am început să roșesc și să mă enervez.

— Dacă ai băut cumva, ai face bine să nu vorbești cu mine, că altfel o să trebuiască să te raportezi.

Se uită peste hârtiile lui fără să ridice privirea spre mine sau spre balerinii mei roșii.

— N-am băut.

— Bravo.

Am răcut. Stăteam chiar în fața lui, dar el studia în continuare foile acelea.

— Dexter? am zis eu.

— Kate?

— E ceva ce cred că ar trebui să știi.

— Ce anume?

— Dexter, mă faci să vreau să fac niște chestii foarte, foarte nebunești.